

Sigsgaard: Det sker tit, at tingets debatter mere eller mindre ødelægges af de gamle partiers ordførere. Forsvarsdebatten blev i sin tid ødelagt af skænderiet om udflytningen af en forsvarsinstitution til Hjørring; det hele drejede sig næsten om denne detalje, de såkaldte toppolitikere sled trappen til talerstolen flittigt, og resultatet var, at debatten blev ødelagt og perspektiver og principper glemt med den virkning, at endnu flere efter debatten og udsendelsen af den i TV måtte ryste på hovedet og måske vil lukke for kassen næste gang, der er folketingsstransmission.

Nøjagtig det samme skete ved landbrugsdebatten forleden om indgrebet i overenskomsterne. Stor ståhej om hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt)s artikler i et fynsk blad, hvor der stod det selvfølgelig, at det, som forligspartierne, herunder socialdemokratiet og SF, havde måttet give for den ændrede udformning af lovforslaget, var en væsentlig forøgelse af landbrugsstøtten. De to partier lod, som om de ikke vidste noget om det, og statsministeren benægtede nærmest fakta. Det vil altså sige, at man tordnede mod hinanden om detaljer og tav stille om enigheden om det væsentlige: indgrebet imod strejkeretten og fortsættelsen af støttepolitikken for landbruget.

Den samme slags skindebat lægges der op til i dag med socialdemokratiets forespørgsel. Den er for snæver i sit sigte, den ser kun tilbage, og den lægger op til en slags skalpejagt, der selvfølgelig kan være meget sjov for deltagerne, men som egentlig ikke kan have så stor politisk interesse — eller ikke burde have det. Men det skal nok lykkes at få pustet det, der burde være en biting, op til det væsentlige, sådan at også denne debat får præg af en sløvende og lidt intetsigende og lidt irriterende debat. Men jeg vil understrege, at hovedansvaret for, at debatten bliver sådan, ikke er socialdemokratiets, men regeringens, idet den har søgt at forhindre, at der kommer klarhed over sagen. Debatten på grundlag af socialdemokratiets forespørgsel bør altså føres, men den burde ikke være dominerende.

Kildeskatteaffæren er ikke alene resultatet af en borgerlig regerings politik; nej, den afslører en brist i statens planlægning og organisation, som også alle tidligere regeringer bærer ansvaret for. Til en vis grad er

det tilfældigt, at sagen kommer nu under en borgerlig regering, og til en vis grad er det også tilfældigt, at det blev netop denne sag, der kom til at kaste det skarpe lys på hele det statslige bureaukrati. Men dermed har jeg naturligvis ikke taget stilling til ministrenes behandling af den foreliggende sag; det skal jeg vende tilbage til.

I kommissionsdomstolens beretning er der ingenting, som gør det berettiget at tro, at sagen havde været undgået under en anden regering, selv om den naturligvis kunne have fået et andet forløb. Når man derfor fra visse sider laver partipolitik på affæren, er det et forsøg på selvretfærdiggørelse, der stærkt nærmer sig hykleri og ikke kan have så stor politisk interesse. Hvad jeg her har sagt, gælder altså socialdemokratiets forespørgsel.

I SFs forespørgsel er der derimod et mere konstruktivt sigte. I stedet for alene at gå på skalpejagt rejser forespørgerne en debat om, hvad der i fremtiden kan gøres for at undgå skandaler som den omkring kildeskattehuset. Man spørger, hvad der kan gøres ved ansvars- og kompetencefordelingen, og her afslører betænkningen tydeligt en uklarhed, især mellem boligministeriet og slotsforvaltningen. Ansvar for løsningen af statens lokaleproblemer bør efter min opfattelse ligge ét og kun ét sted, hos én bestemt styrelse, og andre styrelser bør pålægges pligt til så tidligt som muligt at henvende sig til den ansvarlige styrelse med deres lokaleproblemer. Statsministeren sagde i dag, at regeringen tænker på at gå den modsatte vej og lade de enkelte styrelser selv rode med deres lokaleproblemer. Hvis det sker, er der først rigtig udsigt til forvirring og fejldispositioner. På den anden side: når man fra SF-hold taler om et helt nyt direktorat, synes jeg, at der må advares imod bare at ansætte nogle flere embedsmænd og gøre apparatet endnu større. Placeringen af ansvaret på ét sted bør ske som led i en rationalisering, der meget vel kan tænkes at medføre et mindre personaleforbrug end det, man har nu.

Videre bør arbejdet med at fremskaffe lokaler betragtes som et planlægnings spørgsmål, og derfor bør opgaverne løses i nær sammenhæng og i overensstemmelse med den fysiske planlægning. Men det sker langtfra altid. Det er karakteristisk, at